

[Helle Degn]

får kun 63 pct. af den løn, som en mandlig ikke-faglært arbejder får.

Denne store lønforskel mellem kvinder og mænd på arbejdsmarkedet er jo et talende eksempel på, hvor meget vi endnu mangler både på de uddannelses- og de arbejdsmarkedspolitiske områder, for slet ikke at nævne den samfundsnyttige indsats, der består i at få vores familier til at fungere. Det opfattes jo almindeligvis som et fælles ansvar at få familien og generationerne til at fungere sammen, men der er en åbenlys modsætning mellem den almindelige mening og så den rent faktiske arbejdsindsats, der bliver præsteret.

Igen citerer jeg lavindkomstkommissionen: en mandlig arbejder brugte i gennemsnit i 1975 36 minutter pr. dag til indkøb, husligt arbejde, omsorg for børn og familiens øvrige medlemmer. En mandlig selvstændig i byområderne brugte 20 minutter. Heroverfor står kvindernes indsats i snit på 2 timer og 39 minutter pr. dag.

Dette har måske ikke noget med den formelle ligestilling mellem kvinder og mænd at gøre, men nok så meget med den reelle ligestillings chancer for at blive en realitet.

Derfor har vi fæstet os ved, at det i indledningen til konventionen bl.a. siges, at børns opvækst kræver, at ansvaret deles mellem mænd, kvinder og samfund, og at man er opmærksom på, at fuld ligestilling kræver en ændring af både mænds og kvinders traditionelle rolle i samfundet og i familien.

Vi kan se, at udenrigsministeriet har hørt samtlige ministerier om deres bemærkninger og drøftet sagen også med ligestillingsrådet, og vi kan på denne baggrund give fuld tilslutning til en ratifikation af konventionen med den ene bemærkning angående artikel 7 (c) om en begrænsning af foreningsfriheden, som også er nævnt i bemærkningerne.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Som et helt naturligt led i en fortsættelse af den danske politik, nationalt og internationalt, har regeringen nu fremsat et beslutningsforslag om ratifikation af FN-konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination af kvinder til vedtagelse.

Det må være helt selvfølgeligt for alle demokratiske kræfter at sikre mennesker lige

udfoldelsesmuligheder, sådan som det er udtrykt i FNs menneskerettighedskonvention.

Beslutningsforslaget, som vi har til behandling i dag, må ses som et resultat af de fortsatte bestræbelser på at konkretisere og praktisere disse principper. Vi ved imidlertid alle, at der er lang vej igen, inden vi opnår en fuldstændig og naturlig ligestilling mellem kønnene og dermed får fjernet enhver form for diskrimination af kvinder. Det gælder til dels i de vestlige samfund, men først og fremmest i helt andre kultursamfund, i Afrika, i Asien, i Mellemøsten og i Sydamerika.

Det er væsentligt, når vi diskuterer disse problemer, at vi i Danmark forstår, at der er en afgrundsdyb forskel på ligestillingsproblemernes karakter og dimension, alt efter hvor på verdenskortet vi befinder os. Vi er nødt til at skelne mellem den direkte undertrykkelse og umyndiggørelse, som millioner af kvinder må slås med i den tredje verden, en undertrykkelse, som er dybt forankret i århundreders sociale, kulturelle og religiøse forhold, og så de i denne sammenhæng ganske små problemer, vi f.eks. har i Danmark.

At gøre os dette klart er af betydning ikke alene for at undgå en afsporet diskussion herhjemme, men også for at vi på konstruktiv måde reelt kan bidrage til en positiv udvikling også for de undertrykte kvinder uden for vores egne grænser, ligesom det er væsentligt, når vi vil vurdere effekten og den praktiske værdi af konventionen.

Det er det konservative folkepartis opfattelse, at Danmarks ratifikation af konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination af kvinder både her og internationalt kan medvirke til en forbedring af kvindernes vilkår, og jeg skal derfor med disse bemærkninger anbefale forslaget til vedtagelse.

Sønderby (V):

Jeg kan være meget enig med de foregående ordførere og skal sige, at der nok ikke bliver de mange problemer med at give samtykke til at afskaffe alle former for diskrimination imod kvinder.

Det har, som fru Helle Degn sagde, været drøftet siden 1972, det blev vedtaget i FN den 18. december 1979, og så havde vi den store kvindekongress her i Danmark i juli 1980, hvor vi underskrev den.